

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 612. Bonifacii Pap. IV. Annus 6. Heraclii Imp .Annus 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Theophrastus & produnt Annales) Petrus ex more irum-
pentes in Armeniam & Cappadociam, post ingentem pre-
tium hominum & vastationem potui sunt Caesarea Cap-
padoce, populumque captivum duxerunt. Iam libere
quo volebant Persae obice grassabantur, exercitum
Rostanorum pessimiaro. Quo panter anno Endocia
Agagilla, recta die Maii, Heraclio Imp. peperit filium He-
racium minorem, qui & Constantinus minor dictus est:
sed eodem anno ipsa decessit imperatrix, decima quinta
indictione. Quid vero in humanum acciderit in
eisdem Agagilla funere, à Zonara accipe ita narratum:
Cum in festo erant rego per forum essent, puella quaedam
herbarum probantem, statim inoprdem in seerant decessit: ob quod
fuit in contemptum, & cernata, imperatrix infulciter parenta-
re accipit.
Quod res Occidentalis Ecclesiae pertinet, scripro-
m innotia remanent prolixius obscura, nisi quod Ec-
clesia Gallicana vita & obitu sanctissimi Praefilis Bituri-
ensis Austregisili clamit de quo erroris arguas eum, qui
eum annu vigintiannam post sexcentimum eius
sorum referit. Etenim cum conler ante Theodoricum
Francorum Regem esse defunctum, quem post trien-
nium loquet ex hac vita migrasse: nequaquam ad rem-
m illud potui pertinere. Res ab eo gestas quam fide-
litate conscripsit fuisse, lector accuratus intelliget. Hic
alioleons inter aulicos apud Guntherannum Regem
municus, bene instituta vite splendore emicuit, opeque
sistem. Eiberi Lugdunensis Episcopi missionem e cu-
sodierunt, ut inter clericos vitam in Ecclesia agerer, in-
suetudine fuit sub diaconatu à beato Annario Antilio-
dani Episcopo: actandem post digna facta, preceden-
tibus prophetis, vocatus est post Apollinarem ad regim
rethacensis Ecclesiae, cui cum bene praefuisset annis
diocedum, egregie virtutibus atque miraculis coruscans,
viam sanctam est tempore isto, cum Theodoricus Rex ad
commodum pecunias totus esset, & ad aptos delegit-
torem improbos, atque inter alios Guarnertum, sac-
ramentum innotia in ipsum sanctam Austregisilum con-
tigit, ben exterram claudere, postquam exactori facer-
dotali labore restitisset. Sed quomodo id acciderit, ab
notum addere cuncta fidelissime prosequente sic ac-
cipi:
Cum albus, inquit, in humani ageret beatus Austregisilus
comparat super bono curam Ecclesiae & plebis sui commisso qua-
dam peregrina gereret, canopus à laeporum sanctum servare stu-
dium. Anale autem, ut ex palatio Theodorici Regis, ipso Rege
procuratore, ad vrbem Bituricensis accedens Guarnertus ho-
mo infans, avaritia & superbia lucra addidit, superbia tu-
mescit, & a vrbis pecuniam Rege nomine, quam dare non con-
suevit, exaltem. Peruati tunc innotio enere, amnes ad beatum
Austregisilum conserunt, orant ut hanc vim ad ipsi propulsare
vult. In sancto & decum se conser, diurni atque nocturni
preces cum auro contemtor poscat, ut populum suum hac ve-
nitatem liberaret. Iam ad vrbem adveniens miser ille Guarne-
rus, & adveniens sancti Episcopi, atque pro commissa sui ple-
bionem sepe precatur parat etiam, si respouderet, CHRISTI
compos praedam in sui animam ponere. Dicit Guarnertus: Vnde
tunc, hanc innotis, & quid facere ingitissili. Non perantat
tunc, in hanc innotis vrbem, & cum innotis ager. Tum vero
Guarnertus ari a comotus, quod amro Episcopo non posset he-
re de hanc expere voluntatem, furibundus ad Regem abire emun-
tate illi, remissis Austregisilo Episcopo, quod ipse innotis, se facere
non posset. Interdum vero beato sine Austregisilo quereit in pace,
ceterum magna adhuc cura super gregem innotis, mira-
culis dicitur, quae innotis enarrat: idemque quid in Gua-
nertum innotis post vrbis sancti obitum sit, verbis istis re-
ferebat:
Iam Guarnertus Sulpitius illi successit. Redit postea Guarnertus exe-
cutoris sui Sulpitius quod sub Austregisilo non poterat. Sulpitius ve-
nit ad Domum conspexit ab illo consilium rei bene gerenda
petit, erat tunc innotis & locis, hominibusque violentia ut resiste-
re non posset. Deinde Guarnertum adit, orat, ut qui sub t-
pore Austregisilo innotis innotis innotis, illi etiam suis
annal. Eri. l. v. c. 8.

temporibus pateretur solita gaudere libertate. At Guarnertus, homo
ferax, viri Dei preces contempsit. Dixit itaque illi Sulpitius: Significasti
contra me & facta eris potius voluntate, non diu tamen impune
feres. Ille vero in vrbem ingreditur, facit ut et innotis: dum hunc, pro-
roto expulsi, corpore, non animo adit S. Austregisili ecclesiam, tan-
quam preces illi oblaturus.
Vt vidit autem monumentum sancti viri à fidelibus Christianis
auro argentoque mirifice exornatum, dixit arrogans fione: Austre-
gisilus aurum suum & argentum in pauperes erogare debuit, non
inhere, ut finem sepulchrum illa regeretur. Non hoc ille dicebat, quod
ei cura essent pauperes, sed instar iuda proditoris avaritia obstabat.
Postea à sepulchro viri Dei discedens, orationis causa altaria circu-
bat. Cuiusque in ipsa basilica ambularet: legum quoddam, ad quod
vela suspensa erant, ab alto ruit super caput eius. Manant igitur
sanguis à capite per oculos & barbam, & ad terram vsque descendit.
Et miser ille clamavit voce qua potuit. Austregisilus domi vixi, sem-
per in me hostili animo fuit, & iam mortuus me prope interficit. Ita
ingitit nec colam agnoscit suam, nec à beato viro veniam petit, imo
vero feruens nullum Austregisilum ire innotis, ut eius loci Episco-
pum perderet.
In ipso autem itinere in pago quodam, cum omnia rita essent,
surrexit à mensa, & ad exonerandum ventrem fecerat. Interdum,
imò corruptus obdormit, cingulum dicit assistentibus: Austregisilus
& Sulpitius hac hora vrbem a vrbem miserant mihi. Quis vestrum
haber illud? Ita illud homo aurum rapiens, aurum
forniat: sed plenum ita Dei vas illud fuisse, declaravit re-
uentus innotis pergit auctor: Negantibus illi, se quicquam hu-
iusmodi vrbis, sita verba repetit, nesciens quid diceret. Mox vero
innotis hanc & viscera omnia in cloacam deciderunt, caque nocte
viam perdidit. Ex eo tempore nemo ausus fuit regiorum ministro-
rum ad vrbem Bituricensis pecuniam extorquere, absterreate om-
nes tam duro interitu illius, qui talis exactoris primus auctor sus-
fer. Subiicit auctor alia admiranda de eodem sancto ad-
uertus rerum Ecclesiasticarum innotis. Sed de his ha-
denus. Propagata est ad posteris memoria sancti Austre-
gisilii tam ob vitam sanctissimam ductam & miraculis in-
giter illustatam, tum etiam quod in caelis ipsum vinere
mundo defunctum post obitum signa edita declararunt:
colit Dei Ecclesia memoriam eius annuifaria celebra-
tate vigesima die Maii. Qui autem ipsi lu cessit Sulpitius,
pariter inter sanctos adnumeratur.
Porro qui ob bella, quibus Theodoberthum fratrem
e regno pellere laboravit, Theodoricus Rex subditos
grauiter afflixit, in se diuinam vindictam concitavit: adeo
ut vbi se voti comotem factum, fratre precepto, pu-
tant, ipse miserabilem paenas, regnum atque vitam
perdidit: sed hæc post trienni um acciderunt, cum an-
tea sanctum Columbanum è regni sui finibus expulisset,
vi dictum sumus anno sequenti. Sicque omnis illa, quae
non super insuliam religiosamque Christiano Regi de-
centem vitam regni moles innixa erat, sed super puden-
tiam carnis, quae mors est, vho ferme momento col-
lapsa perit funditus, nullarelicta posteris filis suis regni
propagine. Sed de Theodoricis ex impiæ Brunichildis
auæ consilio hauriente diuinam vitionem dictum sumus
anno sequenti.

IV.
SVO DAM-
NO QUAR-
NERIUS IN
AVSTRIS
GISELM
OBLOCY-
TVS.

V.
DIRA V. N.
PICTAIN
GVARNE-
RIVM.

V.3

Rem. 8.

IESV CHRISTI
ANNVS 611.
BONIFACII PAP. IV. HERACLIJ IMP.
Annus 6. Annus 3.

QVI nouus voluit annus sexcentisimus duodeci-
mus, indictionis decima quinta, ita Dei minime
expers fuit, cum malorum ingruentium nullus finis ef-
set, vel saltem momentanea quies. Cessantibus enim
hoc anno Petrus iam victoris exfatiatis, praedique ex-
pletis, inuadentes Romanum Imperium Saraceni in
Syriam incursionem saeuissima habuerunt, ferro ignique
cuncta miscentes: cum interea Heraclius Epiphantiam
L
SARRACENI
NORVM
IN SYRI-
AM GRAS-
SATIONES

L 2 811m

filium Augustam nuncupavit, quæ (vt habet Theophanes) à Sergio Patriarcha coronata est; idque anni huius exordio; vergeure vero ipso ad finem; iam prima Indictione currente, ab eodem Patriarcha Heraclius Junior; eiusdem Imperatoris filius, idemque Constantinus cognominatus, coronatus est, cum Imperator aduersus Persas in sequentem annum expeditionem pararet. Hunc filium fuisse secundum spiritum Iacobus Episcopi Alexandini, auctor est Leontius in vita ipsius Iohannis.

II.

Quod ad res Francorum anni huius pertinet, infelicitate accidit, vt Theodorici Rex malis consiliis Brunichildis obtemperans, aduersus Dei seruos bellum gesserit, ex quo diram in se vindictam prouocauit, qua postea exiuit vita simul & regio. Hic enim est ille annus, quo sanctus Columbanus probatissima sanctitatis Abbas cum opera Brunichildis per Theodoricum Regem expelleretur à suo, quod in eis regio construxerat, in ornatu, vaticinatus est fore, vt intra triennium ipse penitus exiret, & monarchiam totius Gallie Christianus obtineret. Cum igitur intra triennium ea contingissent impleri, errare plane noscuntur, qui eiusmodi per se cutionem ad alia tempora referunt. Nos autem rei gestæ histo. tam à Iona (non à Beda, ut errore aliqui putant) qui his temporibus vixit, & ab Eustasio successore Columbani hæc accepit, omni sinceritate confectam, ab omnibus que fida auctoritate receperant, hic reddamus. Magno plane Dei beneficio factum apparet, vt vir tantum ex iibernia in Gallias veniens, illustraret temporibus perditissimis Ecclesiam Dei: quem præ excellentis mentis si quis aliqua ex parte exaguet Elie, haud mea sententia à scopo veritatis aberrant; cum videtur in sanctissimo vi. oremum cum suis colere, præter inuicem abstinentiam, & ex altissima mansuetudine obedientiam, atque alias eius eminentes virtutes, Dei honoris zelum & fortitudinem animi ad Principes arguendos; qui & in consilio est visus Elie, quod perfectioribus non caruerit, nouo Achab, & alicia izabele, vt tu ipse probe cognosces, cum res anni huius ab eo gestas accipias.

III.

Iam annus vigesimus agebatur (vt idem Ionas Abbas est auctor) ex quo S. Columbanus veniens ex Iibernia Lutetiam in Gallia monasterium exeret at, cum per se cutione cogente, inde exul cogitur proficisci: qua vero causa precedente, eundem auctorem ex eadem cuncta prosequenter attendi quibus exordio regi Theodobethi ac Theodorici incipiens, ita ait: Mortuo Chiloberto infra adolescentis annos regnerant filii Chiloberti duo, Theodobertus & Theodorici cum matre sua Brunichilde, Regno Burgundionum Theodorici portior, regnem austrasorum Theodobertus possidet regnum. Theodorici vero quis interuenit qui sui beatum Columbanum habere, gratulabatur non minimè. Ad quem cum festinus veniret, cepit eum vi Dei increpare, cur concubinarum mulierum miseratus, & non potius digni coniugi salamine feruere, vt regali proles honorabilis regina prodiret, & non patris ex leuariis videretur emare. Cuius iam ad vii Dei imperium Regi seruo obtemperaret, & se ab omnibus illius segregare sponderet: neminem Brunichildianum, secundo (vt erat) te calidè, antiquis angustis adit, tamque contra viros Dei simulacrum superbia adulescentis; quia corruerit viro Dei Theodorici obedire, Verebatur enim, ne si adiecti concubini reginam ocula presisset, & dignitatem & honorem suum amperisset. O cæcæ hallucem que ac libi ipsi penitus occiderent prudentiam carnis, dum peccatis putat stabilitatem sibi parere dominum, iurumque püblicatione ius querere posse regnandi. Quislem autem ista libi iuram parat, dum in artibus perpernitatem regnandi que lit, de clauis euentus. Sed pergit Ionas le.

IV.

Essent ergo, vt quodam die beatus Columbanus ad Brunichildem veniret, erat enim tunc apud Breconiacum villam. Cumque illa tunc in aula venisset, filium Theodorici, quod de adulterio perpernitibus habebat, ad viros Dei adducit. Quos cum vidisset, foscitatur quid sibi velint. Cui Brunichildis ait: Regi sumi filium: cui tua benedictione robora, at ille: Nequa-

quam mouit, ipso regalia super a foscitatur fidem, quæ de leuariis emer ferunt, illa furis, paruos abire iubet.

Egrediens ergo vir Dei regiam aulam, dum limen transfret, frater (terramotus scilicet) exortus totam domum quatit, omnibus terram inuoluit, nec tamen misera femina ferocem contempsit. Parat deinde insulas maris, riuisque singularem per nuncios imperat, vt nulli carni extra monasterium transgredatur, neque receptacula monachis eius vel quibus subsistat tribuantur.

Cernens autem beatus Columbanus regis animi atrocem se permotos, ad eum perorat, vt sui monita misera pertinet impetum frangat: erat enim tunc tempore ad septimum villam publicam. Quo cum iam sole exoccidente venisset, Regi inuenit virum Dei imbi esse, nec in regni dimidiis videri vix. Tunc ac Theodorici, melius esse virum Dei oportunitate subsistat haurire, quam Domitium ex ferorum eius offensa ad transiendum preuocare.

Inbet ergo regis cultus opportuna parari. Deique sancti dog. Itaque venerant & iuxta superam Regi vltra obierunt. Qui cum vidisset dapes & pocula culta regio admixta, impetu, quid sibi velint ista. Anni ista sibi à Rege esse scilicet, demeritatem autem ea, ait: Scriptum est: Matura impiorum reprobata altissima. Non enim dignum est, vt fecerunt Denicibus coram pollutantur, quibus solus sui, videri enim aliorum habitaculo famulus Dei aditu inueniat. In æta, refutamentis in fusta disrupa sunt, riuque ac fura solo dista, & cetera a separatim dispersa. Paschali autem ministerio, vt postulat Regi mentiant. Tunc ille panore percussus, cum ania deuotum viros Dei preperat, precatore de concilio virorum, se in plurimam emulare possident. Hi placitu premissi ad monasterium rediit. Sed adhuc viderentur tunc non dat gratatantur exacerant miseratam in oratione, soluti a Regis alicia patrantur.

Quo audito, beatus Columbanus literas ad eum vortibus plenas direxit, conueniatque excommunicationem, simulatque delicta non vellet. Ad hoc riuque proreos Brunichildis, regnum aduersus beatum Columbanum exeret, utique concipitur hore concubiti, orabatque proreos alicia stratio vixi, vt Regi animum contra viros Dei perturberent. Episcopi autem hostitate aggressi est, vt de eius religione detrahendo, flavitatem quam suis insidiantiam menachis imolaret manularum. Obtemporantes vixit alicia per se iamibus misera Regum, Regem autem contra viros Dei perturberant, cogentes vt accederet, ut riuque probaret.

Causa itaque Rex ad viros Dei Laurentium venit, tempore huius est cum eo, cur à prelatum moribus diceret, & vix septa secutura omnibus Christianis aliam reg potest. Ream itaque Columbanum vt erat alicia & anno regem, tabernaculo it respondit, se constantem non habere, vt fatalibus habitibus & a religione alienis famularum Dei habitum solutur trontum, sui oportuna, itaque loca ad hoc deberentur, quo inuicem hostium alioque suspicatur. Ad hoc rex, vt regis lazarum nosse monera & saltem suppleteret, tunc opto omnibus in locis omnium paratit intrant. Vt dicitur, si quod monachique sub regulari disciplina habent, riuque fuit, violare conatit: nec tui moneribus, nec quibusque solida me fere à te facti sustentandam. Et si hanc de casum in loco venisti, vt feruorem Dei carobia dicitur, & regulari disciplinam macule: fite tunc regiam fundam vortam. Cui omni pagane regis demeritum. Quod postea in pübliu euentum. Iam enim tunc arto eam aru Rex riuque regni sui fuerat. Hi ego territus dicit, feras cetera repudat. Tunc pulchus vii Dei inuocationibus Rex vegetat. Cetera qua Theodorici ait: Martyr coronam à me tibi inferendum sibi: sed non ait, tanta demerit se, vt hoc tantum pararet sibi: sed non potioris consilii agere, & vtiliora paratam: Et quæ ad vortam secularium moribus desinat, que vortat, ea via regulari parat. Aulicorum simul conferta voce vortat, se habere non velle in iudic, qui omnibus non socrur. Ad hoc beatus Columbanus fedit de carobis septa non egreffum, nisi vortat dicitur latat.

Discessit ergo Rex, vortatque vortam vortam paratam, nomine Randalum. Lenit cum riuque, riuque Dei à monasterio pellit, & pene Vesontionis oppidum peruenit ad exul-

am in vi-
ta S. Co-
lomb. c. 17.

b. 109 in vi-
ta S. Co-
lomb. c. 18.
apud Bed.

REDAR-
GUY BRV-
NICHILD-
ET DITE-
STATVS
PROLEM

dem, qui ad regis regnum decessit, quod velisset, decerneret. At Dominus voluit adhibere, non egredium esse solum Columbanum, sed diuinam virtutem illi indissolubili vinculo iunctam, eum sequi. Nam attende, quid accidit:

Contemneret ergo miles, ausu carcerem plerum esse damnationem interitum merita damnare expectantem. ad quem vir Dei properat, ut eum in suum nullo obsequio, verbum Dei damnatum deponeret. simulque per illi, si liberaretur, cunctaretur, & de composita pena penitentiam aliter. Bona itaque Columbanus post haec in sancto Domini, cum fugerit facinus mentis, imperat, ut in manu foret, quo cogitaret irretiri et atque innoxii, apprehenderat & trahat: quod ille apprehensionem trahit, & velut frutex perfractus per partes comminuitur, egrediente carcerem damnationis soluta compassione abest. Peracto autem Evangelio cultus officii, peccatorum laetitia, innoxii absterge, imperat deinde, ut Ecclesiam revertat, & omnino sceleris penitentia ac servitio adluendo soluta laetetur. Proferantur ergo illi, Ecclesia fore obsecrata repetant.

Tribus tunc militum cum vidisset virtute Dei per beatum Columbanum damnationem compelleret, & vacans sibi tantummodo relictum exspectantem, insequitur alicui damnationem ac si a se non vacaret, non militum capiti. Illi vero post terga appropinquantes iustitiam volunt, & fore Ecclesiam obsecrata cerentes, genua veluti in terra virum Dei compellunt, ut erantur. Ille autem tantum obsequium fore sibi caput atque precantibus Dominum, ut si veritas optem & forma non fiat dicitur tradit sacrum nexum, non vacat aliter bonitas, fore sibi obsecrata clausura referat, neque in auxilio postea aditum pariter, periculisque sit in grediendo laetetur. Fero autem post damnationem amittentem in oculis militum dicitur hanc rem obsecratur, ac si costus vti clausura irritata & reserata, & obsecratur. Penitentia ergo beatum Columbanum cum sibi, simulque & tribuitur cum militibus foret in manu revertat: Absolutumque nomine custodiam querant, ut illi laetetur. Quos non vultus, illosque rogatus fore referat, ut reserata penitentiam diligenter reserata clausura amittit. Nec quosquam postea ad damnationem innoxii inferre, quos diuina revertatur.

Itaque quidam atque parentia eo potissimum tempore alios suo Deum petiit, & vultus quod aduersus eius innocenter, qualis esse, quem exaurirent & eucerent: ut vel hinc concilii Pharaonem licet imitarentur, quos via prodigii, quem a se rececit. Moysen iterum atque innoxii reuertatur.

Isti quidem admoniti qui eum in exilium dedecere, ab eo recedens, dimittit ipsum abire liberum: at Reuerentibus, nam ad Ioannem a: Cum nullus inquit, vultus exspectat, postea nullum rebum cum sibi ad monasterium imparet. Qui autem veniunt illi ad Theodorici, quod saliter ab illis monasterio, atque innoxii in alicuius simulacrum, iubent, mittunt autem, ut reserata virum Dei absterant, & ad pristinam penitentiam revertant. Penitentia ergo militis cum Tribuna, peragunt, ipsa monasterio, veniuntque Dei perquirant. Reserabat autem illi in manu scilicet, librumque legebat. Vbi cum sepe venisset, & prope non desistit, ita ut nonnulli in eius pedes offendent, & reserata qui eum tangere, sed obsecratis laminiis ne quosquam cum viderent: erat simulacrum paltherium: Ille autem eum reverat querentes, nec omnino videbant: illi in manu eum possunt, cum viderentur ab eo, non videbant. Veniuntque Tribuna innoxii, qui per se scilicet, virum Dei videt innoxii reserata obsecratur, qui virtutem Dei, ait: Quis tam innoxii reserata obsecratur, qui omnino reperit. Nequaquam amplius innoxii erit, ut reserata decipiat: non enim vos poterit cum proferat, quos virum diuina regit. Ecce ab hac intentione, & Regi non mancipia innoxii, Tribuna militum non sponte ad parantem, sed virum Dei innoxii remissis, & ideo ad eum viderentur innoxii.

Innoxii autem ergo illi auribus Regis, ille ausu favore missis, innoxii, hertharum Camerem ad eum requirendum attendit, non vacat cum passibus, simulque & Rudolphum, quem superat innoxii reserata. Quo cum venissent, beatum Columbanum innoxii scilicet, & orationem deditum cum omni conprosequi sacrum reverat, sicque virum Dei aliquantur. Vir

Dei, precatur, ut tam regis, quam etiam nostris preceptis obediatis, egredis que per se innoxii, quo primatum in aduentum locis. At ille: Non enim, inquit, tuos placere Conditori, simul natali solo ob Christi timorem relictis, decessit regolare. Cuique nullatenus cererent sibi virum Dei obediatis, scilicet innoxii, quibus serocia animi fortior erat, Bertharum abscessit. Hi vero, qui miserant, virum Dei hortantur, ut illa miserantur, qui ad tale opus parantem innoxii fuerant relictis, eorumque periculo confulerent: qui si eum violenter non absterant, mortis periculum incurrent. At ille ait, tam sapienter testatum esse, nisi vi absterantur, se non discessurum.

Illi autem gemino vallati periculo, vndique urgente formidine, palium, quo indutus erat, attingunt: alij genibus prostrati, cum laehrymis precantur, ut pro tanti sceleris culpa illis ignoscerent, qui non sibi desiderii, sed regis obtemperarent preceptis. Videri itaque vir Dei, periculum aliorum fore, si sua serocia satifaceret, cum omnino eulata atque mortore egredietur, deputati a Rege castrobus, qui quosque ditionis sua regno pellerentur, non cum relinquere, sed pariter cum illo ambulare: inter quos primus Ragamundus erat, qui cum vinctis scilicet sibi velut sibi innoxii, innoxii Nemetes eum vsque perduxit. Auxilium itaque patit tantorum innoxii, vobis locum paratam oportunitatem, quo sibi tua famulatur in secula plebes. Consolatur deinde vinctis sibi final cohortem, ut spem non perdat, sed obnoxii Deo innoxii laudes rependant. Se hinc non dispensationem suam vel suorum pati, sed ob multiplicandam monachorum plebes hanc esse datam occasione. Et quicumque se sequi velint, primum animo ad sustinentis innoxii consentire: qui vero in supra dicto casibus remanere voluerint, securi in hoc loco remanent: cito Dominum de eorum maiore vinctum daturam.

Sed cum equo animo de custodia pastoris segregari nollent, caestros Regis innoxii, nequaquam hinc se sequi alios permisuros, innoxii, quos sui ortus terra dederat, vel qui & Britannici arma ipsi innoxii fuerant: ceteris, qui Gallico ortu fortis solo preceptis esse regis innoxii remansuros. At cum egregius pater cererent vi a se sua membra disceptis, tam suis, quam etiam membrorum suorum dolor multiplicabatur, & pro tanti sceleris pondere Dominum omnium consolatorem deprecatur, ut quos a se regia pertinacia segregabat, ipse sua custodia tueretur. Inter quos venerabilis vir, qui post in eodem monasterio pater exstitit, Eustasius discipulus & minister sancti viri vincter alicuius, intendit super eum Nageto, & annuncio eius, qui longinqua Ecclesia Pontifex erat. Egressus ergo vir sanctus cum suis vigesimo anno post innoxii eremi illius, per vrbem & montem Angustodunum ad Auelonem castrum pervenit.

Porro qui cum aulibus ab alio fecutus est intimas discipulus ipius Eustasius, ut Lucas Paulum, totum iter illud ad Italiam vsque accurate recensit, scribens innoxii: a quo Ionas, qui vitam sancti conserpsit, accipiens innoxii actus eius, prout ipse cum citans profiteri videtur, relegens loca singula singulaque personas, apud quas hospitio susceptus est sanctus: sicque sicuti veram certamque ita elegantissimam historiam scilicet, quam si innoxii legeretis, plane disceret totum illud iter exilii nihil aliud fuisse, quam longe ductum eiusdem viri Dei triumphum, quo ipius victoria aduersus Reges, & eorum delectanda crudelitas signis atque prodigiis est vbiq; locorum decantata.

Nos autem breuitatis causa ea, quae tunc crebro sunt facta in via miracula, refertur praetermittimus, hic illa tantummodo reddimus, quae ipsi cum Clothario Rege primum, inde vero cum Theodoberto pariter Rege Francorum intercesserunt. Sed primum, quae vltima est verba locutus cum Ragamundo misso a Rege Theodorico, ut extra limites regni sanctum virum deduceret, audiamus.

Ait enim Ionas, quod cum Antifiodorum pervenissent, ad eum, qui se ducebat, conuersus Columbanus, haec dixit: Memento, & Ragamunde, quod Clotharium, quem nunc spernit, intra triennium dominum habebitis. At ille: Cur, inquit, talia dominum mi, ait: illeque ait: Videris proferus, quae dixi, sicuti vitam eius superis seras. Hoc ipsum vaticinium depromere coactus est Columbanus, dum vna cum afflicto

VIII.

PERDUCITUR IX. TRA DE GENVM THEODOB. RICCO LYMBRANVS.

IX.

COLVMBANVS COGITUR RECEDERE A VIB.

Nicetig.

X.

EX RVSTASIO IONAS CYNOTA DISCRETUS FUIT.

XI.

PREDICTIONE COLMBANI DE REGNO FRANGORVM.

Annal. I. d. Tom. 3.

